

Esküdtzéki tárgyalás.

(Muzsalyi contra Rosenbaum) Debreczen, decz. 17. Muzsalyi (Gelb) Béni jelenleg aradi lakos pinczérnek Rosenbaum V Vilmos nagy-várad lakos ellen indított sajtó-perében ma déle tartott meg az esküdtzéki tárgyalás a debr. kir. törvényszék mint sajtóbíróskodás előtt.

A bíróság következőleg alakult meg: elnök Jelenffy Kornél, — szavazó bírák: Mészáros József és Mocsy József, jegyző: Dr. Dicsőfi Sándor.

Vádoló Muzsalyi Gelb Béni jogi képviselőjével: Dr. Kardos Samuval, — vádlott Rosenbaum V. Vilmos védőjével: Dr. Scheer Benővel — személyesen jelentek meg.

Az esküdtzék a következőleg alakult meg: Tóth István, Kövy Lajos, Dr. Szánthó Sámuel, Lőrincák László, Benyács Emil, Szabó Miklós, Gyenes Lajos, Hanke Lajos, Dr. Csikos Sándor, Dicsőfi József, Vecsey Imre, Veszter István rendes, Dr. Király Ferenc és Szellák József póttagok.

Az elnök a tárgyalást megnyitván a szokásos figyelmeztetéseket megtéve, a szokásos kérdésekre vádlott Rosenbaum V. Vilmos előadja, hogy 33 éves, nagyváradi lakos nyomdász, s kijelenti, hogy a felelősséget az inkriminált közleményért elfoglalja.

Felolvastatik a vád-level, mely következőleg hangzik.

Tek. Kir. Törvényszék! Mélyen tisztelt esküdt urak! Hivatkozással a sajtó kerületi vizsgálóbíró urnak 1888. október 9-ről 3. szám alatt kelt végzésére bator vagyok az 1867. május 17-én kelt igazságügyminiszteri rendelet 20. és 21. §-nak megfelelőleg szerkesztett vádlevelét a következőkben előterjesztem:

A Nagyváradon megjelenő és feljelentéshez becsatolt „Pinczérnek Közlönye”-nek, 1888. márczius 15-én, 8-ik számában a Csillag gal megjelölt közönség köre rovatban, többek között a következő és Rosenbaum V. Vilmos aláírásával ellátott közlemény is napvilágot látott:

„A Debreczenben megjelenő „Magyar pinczérnek lapja” 10-ik számában Muzsalyi (Gelb) Béni Lengyelország-ból idevándorolt gombakereskedő löcsiszár, nevezett lap figurája kiadó hivatalának lapján olvasó publicumot csaló hívo madara, Nagyvárad város pinczéri karának szegénye; nagyváradi hitelezők szökevénye és az én adósom birt anyyi vakmerőséggel az én nevemet meghurcolni és engem megtámadni, qualificáhatatlan eljárásához csak akkor volna szavam, — ha méltó volna rá, — de így olyan ember, mint a milyet lerajzoltam csakugyan hallgatást és nem választ érdemel. Különben lapunk olvasói még jobban ösmerik a jó madarat.”

A most idézett cikk hangja és tartalma egészben, de különösen annak egyes — és pedig a következő kifejezései: „olvasó publicumot csaló hívo madara — Nagyvárad város pinczéri karának szegénye — a nagyváradi hitelezők szökevénye.” elannyira határozott és félreérthetetlen becsületesítést tartalmaznak becsületesem ellen, hogy azok szerzője, közé tevője és terjesztője ellen ketyelen vagyok a tek. sajtóesküdtzéki bíróságnál elégtételt keresni.

Hogy az inkriminált cikknek szerzője és közteveje csakugyan Rosenbaum V. Vilmos, igazolva van nemcsak azon körülmény által, hogy az az ő neve alatt az ő tulajdonát ké-

pező lapban megjelent, hanem az által, hogy a vizsgálat során megkerített kéziratról éppen az aláírás hiányzott — jelelt annak, hogy a sajtókezelt aláírását megakartá semmisíteni ez által remélvén a felelőség alól szabadulni. Pedig ha — a mint a vizsgálat folyamán a vádlott állította — nem ő volt szerzője és közteveje a cikknek — hat bizony ugyan könnyen és egyszerűen megmenekülhetett volna a felelőség alól — csak ki kellett volna tennie a legközelebbi számban azt, hogy az egész közlemény tudta és beleegyezése nélkül került a lapjába.

E helyett azonban nekem is küldött egy példányt a kérdéses lapszámból és pedig a következő jóakaratu felirattal T. Muzsalyi Gelb Sámuel Nagyváradról elrepült pinczér urnak Debreczenbe.

Ezen egy ténye által ő maga adott kifejezést abbebi dolusának, hogy engem a közvélemény előtt — meggyalázzon — és én a legnagyobb fájdalommal constatálom, hogy e gonosz szándéka teljesen sikerült is, mert nemcsak becsületesemről, de ezzel egyidejűleg a tisztességes megélhetéstől is megfosztott.

Mert társaim a kik addig, mint vezerre a legkényesebb egyetli és egyéni dolgokban, föltenlül hallgattak reám, a cikk megjelenése után annyira elvesztették bizalmukat irántam, hogy kégytelen voltam ösmerőseim és barátaim körét oda hagyni és idegen városban jó hu feleségem és árthatlan kis gyermekem számára a napi kenyeret — keservesen megkeresni. Es mindezt Rosenbaumnak köszönhetem.

Ilyen körülmények között, senki tölem rossz néven nem veheti, ha a bennem is élő — egyéni önérték fellázadva a rajta méltatlanul és jogtalanul elkövetett sérelmeken — a törvényhez folyamodik egy részről oltalomért másrészt elégtételt.

Hogy mindkettőre jogos igényem van, igazolják az ide csatolt szolgálati és erkölcsi bizonyítványok, de még inkább fogják igazolni az általam ezennel kihalt, áttatni kért erkölcsi tanuk és pediglen Vörös József és Czegléd Gyula nagyváradi lakosok előbbi a kávé csarnok, utóbbi a Zöldfa bérleje, továbbá Fehér Domokos és Vilmos Lajos debreczeni lakosok vendéglőskök.

Mind ezek után arra kérem a tekintetes sajtó esküdtzéki bíróságot, miszerint jelen vádlevelemet elfogadni — annak folytán az esküdtzéki tárgyalásra a határidőt kitűzni arra, ugy a vádlottat, mint az erkölcsi tanukat a törvényes következmények terhe alatt beidézteni és az esküdték marasztaló verdictje alapján Rosenbaum V. Vilmost a B. T. K. 261. §-ába ütköző, de a 259. § szerinti minősülő becsületesítésben vetkesnek öt bíróilag is kimondani és ezért őt a megfelelő fő és melék büntetéssel sújtani és 9 % alatt felszámított kölcségemnek 8 nap alatt megfizetését végrehajtás terhe alatt kötelezni méltóztatsek.

Muzsalyi Gelb Béni, magán vádoló.

A vádlevel felolvasása után Dr. Kardos Samu fele nevében kijelenti, hogy a vádlevelben megnevezett erkölcsi tanuk kihallgatásától eláll.

Ezután kihallgattattak Pálmai Henrik és Kallivoda Ferenc tanuk, kik előbb letettek az esküt.

Pálmai Henrik 26 éves, nagyváradi ügyvéd-jelölt és újságíró előadja, hogy az inkriminált nyilatkozatot tulajdonképen ő írta. Midőn ugyanis a Muzsalyi lapjában Rosenbaum ellen megjelent, egy nyilatkozat, Rosenbaum felkérte őt, hogy írjon erre egy választ, melyben bizonyos meghatározott kifejezések benne legyenek. Ő e nyilatkozatot meg is írta, de figyelmeztette Rosenbaumot, hogy írja alá a

nyilatkozatot saját kezűleg, s vállalja el érte a felelőségét. Rosenbaum alá is írta a nyilatkozatot.

Előnk felülmutatja a nyilatkozat kéziratát s abban a tanu az eredeti kéziratra ismer.

Kardos Samu kérli: Hát miért nem írta meg maga Rosenbaum a cikket, miért íratta azt meg a tanuvál?

Tanu: Azért, mert nekem gyakoroltságom van az írásban, míg Rosenbaumnak nincs.

Előnk: Hát gyakran előfordul az ilyen dolog a pinczér irodalomban? (Derültség.)

Dr. Scheer Benő: Ismerete-e tanu már előbb Muzsalyi Gelb Beni urat?

Tanu: Ismerte.

A másik tanu, Kallivoda Ferenc 22 éves, temesvári lakos kereskedő. Az előtti Nagyváradon lakott s ő volt Rosenbaum lapjának a korrekora. Emlékszik rá, hogy a kefelevonatott összehasonlított a kéziratral, mely azonban hosszabb volt, mint az itt felmutatott kézirat.

Ezután felolvastatik a „Magyar Pinczérnek Lapja”-nak márcz. 10-iki számában megjelent „leleczás” cz. nyilatkozat, melyet Muzsalyi intézett Rosenbaum ellen.

Dr. Kardos Samu e nyilatkozat felolvasása miatt semmisségi panaszt jelent be.

A bizonyítási eljárás befejeztétvén Dr. Kardos Samu előadja a vád-beszédet. A nemzet köznapzsámosa joggal jó elégtételt kért a szenvedett jogtalanság ellenében. Ha a sérelem kis mértékű is, a büntetés még sem maradhat el. Nem mondja vádló azt, hogy Rosenbaum V. Vilmos nagy vádolt követte volna el akkor, midőn kis körben elterjedt lapjában az inkriminált nyilatkozatot kiadta; — de azért ez Muzsalyit érzékenyen érintette s miatta addig elfoglalt állását és társainak becsületesét és tisztelét is elvesztette. — Sőt még családi életét is csaknem feloldta e nyilatkozat, mert a felesége el akart tőle válni.

Vádlott ki akart bujni a felelőség alól, azt állítván a vizsgálat alatt, hogy a cikk megjelenéséről tudomása se volt, — ezt azonban a tanu vallomás megdönti s a vádlott most már maga is elvállalta a felelőséget. A mily vakmerő volt a vádlott, midőn a becsületesítést elkövette, oly gyáván viselte magát, midőn a felelőség elfoglalására volt szó. Kéri vádlottat vetkesnek kimondani.

Dr. Scheer Benő felhívja az esküdték figyelmét azon zelmekre, melyeket a tisztességes sajtó rovására elkövetnek éppen olyan egyének, mint a vádló maga. Reméli azonban, hogy az ilyen gyomot sikerülni fog a tisztességes sajtónak kiirtani. Hivatkozik a mult esküdtzék tárgyalásra, midőn egyik ügyvéd azt állította, hogy kettele becsület van, egyik az ugynevezett általános becsület, mely a törvények oltalma alatt áll, a másik pedig etikai alapon nyugszik. Szó az egyen cselekvényeinek láncolatánál folyó eredmények tartja a becsületet. Vádlo nem rendelkezik mindazon tulajdonságokkal, melyeket e tekintetben szölgelhet. Vádlo ellen szö az azon körülmény is, hogy a megnevezett erkölcsi tanuk kihallgatásáról előlított, mert sejtette, hogy azok nem az ő érdekében vallottak volna lgy védő bizonyosan tudja, hogy Czegléd Gyula és Vilmos Lajos elene vallottak volna. Vádlot, míg pinczér volt, lehetett a nemzet napzsámosának mondani, de midőn szerkesztőnek csapott fel, mar e czemet nem érdemelte, mert a szerkesztéshez semmiméni kvalifikációja nem volt. Védő sorra veszi az inkriminált kifejezéseket s azokat felolvasgatja. Vádloról joggal lehetett pl. azt írni, hogy „nagyváradi hitelezők szökevénye”, mert tényleg az volt, sőt vádlottnak is tar-

tozik. Muzsalyi provokálta a poémiát, egy Rosenbaum ellen intézett erős hangú nyilatkozattal Kéri védenének felmentését.

Dr. Kardos Samu válasza, s Dr. Scheer Benő viszon-válasza után Muzsalyi Béni emelt szót, ezután előnk röviden összegezte a vád és védelem sark-pontjait s az esküdtzékhez a következő kérdéseket intézte:

1. Szerzője-e vádlott az inkriminált közleménynek?

2. Vádlott-e annak a felelős kiadója?

3. Van-e a cikkben becsület-sértés?

4. Vétkes-e vádlott a becsület-sértésben?

Az esküdtzék verdiktje, melyet dr. Szánthó Sámuel előnk hirdetett ki, következőleg hangzik:

Az 1-ső kérdésre: Igen, I nem.

A 2-ik kérdésre: Igen.

A 3-ik kérdésre: Igen.

A 4-ik kérdésre: Igen, 4 nem.

E marasztaló verdikt alapján a törvény szerk Rosenbaum V. Vilmost becsületesítés vétsége miatt 8 napi fogházra, 50 frt melék-büntetésre, nem fizetés esetében további 5 napi fogházra, 58 frt 20 kr eljárási s 60 frt perköltség megtérítésére ítélte. A védő-ügyvédja — saját fele ellenében — 60 frtban alapítottat meg.

Rosenbaum az ítélet ellen semmisségi panaszt jelentett be s Vértési Arnold és Rottmann Jakab kezessége mellett szabad lábon hagyatott.

A tárgyalás deli fel egy óraker ért véget. A debr. jótékony nőegylet táncestélye.

— Decz. 15-én. —

A „nőegylet jótékony célú, thea-estélye” tartott meg szombat este az „Arany Bika” díszteremben. Szép számú és választékos közönség gyűt össze a jótékony célú mulatságra.

Versenő Szathmari Teréz elnök, Leeb Pálné alelnök, György Elek penztárnok s általában a nőegyleti bizottsági tagok fáradságtalan buzgósága nem maradt siker nélkül. Theával szolgálni már magában jótékony-ság e czudar hidegben. A hűlesek teljesen paralyzávalk, ha azt Debreczen szép leányai szolgálják fel. Ugy volt tegnapelőtt is s lehetetlen volt a szép szemek, mosolygó piros ajkak, s adakozásra hívó, kinyújtott bársny puha kacsoknak ellent állani, már a jótékony-cél iránti tekintetből is.

Soha olyan nagy urak nem voltak a férfiak, mint ez este. Ot-hat szebbnél szebb leány sietett székek szolgálni s meghívni ven degül asztalához, mindenütt olyan szivesen laltak őket. Elismeres s reszrehajlatlan dicserlet illeti a nőegyletet azon méltanyosság tekintetében, melyről a vendégek iránt viselkedtek. Zsarólól, tulcsigazott árakról szó sem lehet. Rendes vendégioi áraknál is olcsóbban lett kiszolgálva étel, ital s a szép czérelőnek bizony mindenki szivesen adta a jótékony célú borralvát. Az anyagi eredményt György Elek nőegyleti penztárnok ur fogja közzétenni, a mi pedig a másik eredményt, a mulatság sikerét illeti, mondhatjuk, kitűnő volt.

Sokat fáradozt a s legkényesebb igényeket is teljesen kielégítő felszolgáló szép holgyek jutalma a táncvizigalom ejtél körül vette kezdetet.

Sohan, soha ilyen látvány!... Mintha csak kicsereleket volna azokat a kisasszonyokat, a milyen kedve, a milyen faradhatatlan jártak azt az isteni csárdást, a Magyar-testvér holtakat is meglevevítő kedves, szép zenéje mellett; mintha nem is ók lettek volna azok, a kik ez éjen at annyit szaladgáltak, fáradtak a mások kenyelmei után.

Az általuk felszolgált ’8-iki „magyaradi” és „ermelieki” borok s az ezek tuzet szászszor

adja, a színházból hasamonve a szerkesztőségbe, nem volt sürgösebb dolga, saját szavai szerint, mint „első felhevült állapotában” megírni és nyomdába adni a másnap megjelent közleményt.

A kinek ilyen a felhevülése, annak jó volna egy pár esztendőig komoly tanulmányokkal hűtözni s ugy venni kezébe a criticusi tollat, mert arra a criticusra, a ki okkal ugy ok nélkül, a legpiskosabb sárba mártott tollal ugy össze-vissza hadonász, mint ezt az incriminált közlemény szerzője tette, higye el a vádlott ur, sokkal kulömb couplet is ráillik, mint a melyért önek oly féktelen dühre fakadai méltóztatott.

A védelem igen tisztelt képviselője jól tudom — mindenek előtt kétségbe fogja venni a színésznek azon jogát, hogy ő a rábizott szerepbe saját személyényű betéteket illesztheszen. Es álláspont lehet jogos és indokolt, de a tényekkel s a színészet történelmével mérőben ellenkezik.

Tudjuk, hogy a legrégibb görög vigjáték leginkább napi érdekű rögtönzések színrehozatalából állott s Chionides a névszerint legelsőnek ismert görög vigjátékíró művei is ilyen rögtönzött darabok voltak. Később is a classicus világ társadalmi életében a comedia általában a napi sajtót pótolta s a nyilvánosság terén szereplő egyének ugy szólván kivétel nélkül megtalálták a magok ferdeségeit az ó-kori szinpadon ugy, hogy Horatius szavai, melyek szerint

„Si quis erat dignus describi, Famosus, multa cum libertate notabant.” a dolog természeté szerint ráillenek az alakító színészekre is.

Es a szabadsága megmarad a szinpadnak későbbi idökben is s Hamlet joggal mondja a

színészetéről, hogy ók a „kor foglalatjai s rövid krónikák” s annak bizonyosságul, hogy ez elő krónikák hatását respektálják is, hozzáteszi: „iakább irjanak halála után rosszat a fejfájára, mint ók rosszat mondjanak felőle mg el.”

A színészek rögtönzési szabadságát védelmezni, nem képezi feladatomat. Csak azt akartam illusztrálni, hogy ez a szabadság meg volt a legrégibb időköl fogva s hogy meg van ma is, s hogy meg van nálunk is, azt legelőn-kebben bizonyítja a mindennapi gyakorlat, de meg az ervenyben levő színész-egyesületi, törvény 84. § a, melynek értelmében az igazgató és rendező tudtával és beleegyezésével, a tagok szerepök szövegét bővithetik. Bizonyára sokszor vezetett ez es még sokszor fog visszaelelékre vezetni. De nem így vagyunk minden szabadsággal? S a mai tárgyalásra is nem éppen a sajtószabadsággal fűzött rút visszaelelésszolgálatot-e alkalmat?

A vádlott egy árthatlan szinpad mókát, vagy mondjuk egy tagadhatatlan ferdeséget, általánosságban egyéni, sőt helyi vonatkozás nélkül ostorozó szinpadni gunyt — a mire vonatkozólag a szinpad szabadságát kétségbe vonni nem lehet — magára vesz — tragikomikus látvány igazolva ezzel, mennyire találya ezerte magát — s első dühében neki megy a papirosnak, tele írja azt szemem szedett gombaságokkal, veit ellenfelet elmondva szemtelennek, alaválónak, arczatlannak, végig megy a meggyalázó kifejezések egész scaláján s mikor egy tisztességes embernek becsületesen durva labbal kereszttül gázolt, kinyomatja, közzetesi piszkos pasquillust Teheti, hatalmában áll! ő hírlapíró. Igen ön hírlapíró! Ón ama hírlapíró szölgálatában állott, melynek nyelvéin — Shakespeare-ként — ezer rágalmasz ül. Igen ön hírlapíró! Ón a hetedik nagyhatalom

közkatonája, részt akart magának venni a sajtó hatalmából, s — szomorú dicsőség! — Ón is megakarta mutatni, hogy hatalmában van a rágalom,

„Mely sottogása mérges nyilait Világ sarkáig oly bizton lövi, Mint czeihoz ágyu a golyót.”

Igen mélyen tisztelt esküdt urak a vádlottak padján ülő fiatal ember, ki magát hírlapírónak vallja, korához nem illő számító bosszuállással lehetetlenül akarta tenni annak kik botorul ellenfelenek képzelt sok esztendő nehez küzdele árán kiderített egész jövőjét s mint a felolvasott incriminált cikk tartalmából megérteni méltóztatott, a sajtó palástjába burkolozva, követelő czélzásokat tett felemnek a szintársulattól való eltávolítására.

Elvagok rá készülve, hogy az igen tisztelt védő ur a tárgyalás alatt levő ügyet kiválóan a sajtó és hírlapírók ügyének fogja reclamálni. Nem tartom valószínűnek, hogy elmulasztaná a criticus és színész közötti conflictus kihasználását s nem képezek még az ő ekészölésá mögött is más védelmet, mint azon kísérletet, hogy bebizonyítások, miszerint védenze az incriminált közleményt a feletti „jogos” felháborodásában írhatta, hogy a színész a criticus eljárását a szinpadon guny tárgyává tette, s ekként a köteleességét teljesítő napi sajtót pellegérré állította. Következzen már most a sajtó felmagasztalása, mely valóban méltó a t. védő ur ekészölésára.

Valóban a magyar hírlapíró mindenkor es mindenben híven teljesítette köteleességét. Önfeláldozó odaadásáért sosem kívánt más jutalmat a besztülésnél, s boldogsága a folytonos nehez küzdelemben elért közsiker volt csupán. Ha nem ő s nem ugy harcolja kulturánk harcát, mint a hogy az — hála az uj nemzedéknek, a régi dicsők nyomodkait követő

szellemének — még ma is folyik: a korunkat megcsapó reactio szele könnyen viharrá válhatnak, mely sötétebb évtizedekbe seperne bennünket vissza. A sajtó resen van mindennél tudományban, politikában, társadalmi és művészi kérdésekben egyaránt az egész vonalon.

Ki tagadhatná azonban, hogy mint mindennél a sajtó munkái között is voltak, s ha voltak, vannak is, kik hivatásuk magaslata nem állottak es nem állanak, a kik a rajuk bízott hatalommal visszaelnek s önző czéljaikra használják fel, személyes indulataik harczteréve teszik. Megtették ezt a sajtóban némelyek ezen masok más tereen, s hogy tárgyunknál maradjak, nem maradt ment a sajtó visszaeleléseitől, a különben anyai nemes buzgósággal támogatott szinművészet sem.

Emlékezzünk csak vissza azokra a keserves küzdelmekre, melyek a magyar színészet állandósítását megelőzték. Hányszor reszszeltek a legnagyobbak is tudatlan személyes éli megtámadásosan, s mikor már a győzelem kivívottat s állott a fővárosban a magyar Thalia első temploma, a Hounmüvész-Rajzolatok s Pesti Hírök szinbírálói nem lehetetlenek tettek e folytonos és igaztalan gancsakkal elviselhetetlen személyeskedésekkel egy Bajza igazgatását, s Bajza lemondása után nem elriasztottak-e a natal invezettől, melynek létesítéséért szívöknek anyai nemes veret hullattak egy Megyery, egy Egresy Gabort es Derynet?!

Híava védelmezni hát a t. védő ur vádlottat a sajtó megerdemelt magasztalásával. Azokat az örök érdemeket senki sem ösmeri el nálam nálásabban de epen ezért a velök zott vissza élések szigoru megtorlását annál erélyesebben követelem.

(Folyt. köv.)

Muzsalyi provokálta a poemát, egy...

Vallott-e annak a felelős kiadója?...

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én.

A táncmulatság kedvéért megjelent hölgyek...

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én. (Folyt. köv.)

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én. (Folyt. köv.)

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én. (Folyt. köv.)

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én. (Folyt. köv.)

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én. (Folyt. köv.)

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én. (Folyt. köv.)

Dr. Jókonyi öngyertye táncszépe. Decz. 10-én. (Folyt. köv.)

o. a tanácsteremben) értelmesen és legalább...

A színházi műsort betegeskedések zavarják...

* Szombati esküdtzéki tárgyalásról írott közleményünk...

Az esküdtzések következőleg alakult meg: Balogh Ferencz...

1. Ezen kifejezésben, "Hozzá, ki ezentel csak megvetésünkre méltó, nincs szavunk"...

2. "Határozottan reméljük, hogy Andorfiyt megfogja fenyeitni stb" kifejezésben van-e rágalom?

3. Foglaltatik-e rágalom ebben: "Egy előszóval társaság tagjai közé többé nem vaio"?

4. Ezen sorokban: "Oly hallatlan szemtelenség engedett meg magának, mely hozzá méltó ugyan, de visszatetszést szült az egész közönségben"...

5. "Alávaló arczatlansággal megjegyzéseket kockáztatott" becsületsértést kepez-e?

6. "Kit talán majd befogadnak egy falusi circus compániába" kepez-e becsületsértést?

7. Szerzője-e vádlott az inkriminált közleménynek?

8. Vétkes-e vádlott a rágalmazás vétségében?

9. Vétkes-e a becsületsértés vétségében?

Az esküdtzések verdiktjét jó fel orai tanácskozás után dr. Scheer Benő következőkben hirdette ki:

Első kérdés egyhanglag nem, második kérdés nem, harmadik nem, negyedik igen, ötödik igen, hatodik nem, hetedik igen, nyolcadik nem, kilencedik igen.

Tehát Hegel Janost az esküdtzések a rágalmazás vétsége alól egyhanglag felmentette, ellenben a becsületsértésben egyhanglag vétkesnek mondotta ki.

* Torvényeszek hírek. A debreczeni kir. bünyfenyítő törvényszéknek, legközelebb a következő végvártárasok vannak kitűzve: decz. 19-én Spiluz Henrik ellen, közvesztelyű cselekvés miatt...

* Torvényeszek hírek. Decz. 10-én: Kovács István lopás és csalás vétsége miatt 9 hónapig fogházra, 5 ftrt penzbüntetésre, esetleg még 1 napi fogházra, 2 évi hivatalvesztésre...

Decz. 12-én: Pintye Péter és D. Nagy Mihály súlyos testi sértés vétsége miatt 3 havi fogházra, 5 ftrt penzbüntetésre, esetleg további 1 napi fogházra ítéltettek...

Decz. 14-én: Fekete Albert lopás bűntette és lopás vétsége miatt összébüntetésenként két évi fogházra, 3 évi hivatalvesztésre...

Decz. 14-én: Fekete Albert lopás bűntette és lopás vétsége miatt összébüntetésenként két évi fogházra, 3 évi hivatalvesztésre...

és Tóth István esk. felügyelő s. lőkész. De van ennek is, mintha csak a középső lábujja...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

szélesedett volna ki, felül lábfevé, alul talpja, pedig hogy három összeforrott lábujjal van...

DEBRECZENI SZÍNHÁZ. Holnap, kedden 1888. decz. 18-án, páratlan bérletben: Nebántsvirág. Francia bohózat. Felelős szerkesztő Gáspár Imre. Kiadó Kutas István. Legolcsóbbtól legmagasabb árú KARÁCSONYI és UJEVI ajándékok, valamint GYERMEK-JÁTEKOK legnagyobb választékban kaphatók Szent-Királyi és Kalenda üztletében.

